

was de zilverachtige brievenbus, met daarop een zwarte '45', een opvallend ding dat de wacht hield bij de oprijlaan. Het stond daar naast een witte muur van ongeveer een meter hoog met daarbovenop een donkerblauw hek. Alsof de muur en het hek niet voldoende waren, was er ook nog een taxushaag om eventuele pottenkijkers weg te houden.

Piepend kwam haar fiets tot stilstand en stapte ze met een sierlijke sprong af. "Bestemming bereikt..."

Na een paar keer goed in- en uitademen, vermande Madelien zichzelf en trotserde ze de uitgestrekte oprijlaan, bezaaid met kiezels. Uiteraard viel de bovenkant van het huis al vanaf de straatkant op, maar pas bij de poort verscheen het gebouw in volledige glorie. Haar goede vriendin Angela had geen woord gelogen of overdreven. Zo groot. Zo schoon. Het was alleen jammer dat de garage aan de linkerkant het huis uit zijn symmetrie haalde, maar dan was ze aan het muggenziften.

Starend liep ze langs de zwarte en de lichtblauwe Volkswagens die voor de donkereblauwe garagedeur geparkeerd stonden. Allicht waren ze diezelfde dag nog door de wasstraat gehaald om het perfecte plaatje te vormen in combinatie met het huis. De grond waarop het huis stond, werd gescheiden van de rest van de wereld met hoge hagen aan de linker- en rechterzijde. Ze liepen door tot de achterkant van het huis, waar ze de achtertuin geheel ook omringden. Achter de heggen bevonden zich wild struikgewas en hoge bomen, die geplet werden tussen de andere achtertuinen. Simpelweg: "Wauw..."

Tussen haar afwisselende gedachten, viel haar oog op een grauwe camera dat neerkeek op de oprijlaan en een klein gedeelte van de voortuin. Het apparaat stond daar allesbehalve gecamoufleerd. Hoogstwaarschijnlijk expres om potentiële inbrekers af te schrikken. Kort was ze geneigd ernaar te zwaaien, maar veranderde van gedachte. Voor haar gevoel kon ze het maar beter negeren en ervoor zorgen dat ze een goede eerste indruk achterliet op Marcus, zijn vrouw Monica en de drie kinderen: *Dorian, Pauline en... Edward!* Zo had Angela het haar afgelopen weekend verteld. Normaal gesproken spraken ze om de zoveel weken af bij hun gebruikelijke café in het centrum, maar dit keer had Angela er vaart achter gezet. Ze had iets héél belangrijks om

te vragen en het moest de eerste de beste mogelijke dag. Madeliens zaterdag was nog vrij, dus zo geschiedde.

“Ik heb een voorstel...” had ze gezegd.

“Ik heb je toch verteld over dat concert waar Jeremy en ik zaterdag naartoe gaan?”

Madeliën knikte zonder een woord te zeggen en zette haar warme theeglas neer op de kleine tafel tussen haar en Angela in.

“Nou, ik heb dus iets stoms gedaan... Ik heb namelijk tegen mijn vaste oppasadresje gezegd dat ik kan komen oppassen, maar *eigenlijk* ga ik dan al naar dat concert!”

“Dat is niet handig...” zei Madeliën droog.

Angela schudde haar hoofd en werkte zo snel mogelijk naar het punt dat ze eigenlijk wilde aankaarten: “Maar... Ik heb een oplossing: zou jij voor mij aanstaande zaterdag kunnen invallen? Alsjeblieft? Het is één avondje met drie hele lieve *kids!* Ze hebben ook een súper groot huis! Alleen daarvoor zou je het al moeten doen! Dorian, Pauline en Edward, zo heten ze en...” Madeliën hief haar vinger in de lucht. “Wow wow wow! Niet zo snel!”

Op een verdachte snelheid pakte ze het glas er weer bij om tijd te rekken. Er moest nagedacht worden over de volgende paar woorden. Het theedrinken hielp alleen niet, want Angela ging gewoon door: “Ze wonen hier in Doornoord, in die dure wijk, weet je wel?”

Madeliën slikte de veel te hete thee door en moest Angela een halt toebrengen. De opgestoken vinger vloog over de tafel, bijna tegen haar mond. Ze stopte.

“Het is nogal plotseling. En...” maar voordat ze een einde voor die zin kon bedenken, kwam Angela alweer aan: “*I know!* Maar is dit dan niet JUIST de perfecte training voor je opleiding? Je zegt altijd dat je moeite hebt met die grote klasse, toch? En dit zijn er niet dertig, maar drie!”

Madeliens ogen dwaalden af. Daar had ze wel een punt. Daarnaast kon ze ook niet zeggen dat ze die zaterdag dingen te doen had of dat Angela haar concert maar af moest zeggen.

Misschien heeft ze wel gelijk... Misschien moet ik het gewoon doen!

En voordat ze het wist was het woensdagmiddag. Precies tussen de twee zaterdagen in.

Nadat ze haar fiets op slot had gezet bij de rode bloemen voor het huis, zette ze een paar gespannen stappen in de richting van het gebouw dat ver boven haar uittorende. De ramen als ogen, neerkijkend op het ieniemienie meisje dat het erf had durven te betreden. Ogen die vroegen wat ze daar precies kwam doen. Had ze dingen te bespreken met de heer des huizes? Was ze een vriendin van de vrouw des huizes? Ze was niet juist gekleed... Ze paste niet in het rijtje... En dan toch moest ze nu een paar stenen traptreden beklimmen, naar die donkerblauwe voordeur lopen en op de bel drukken.

Kom, zo moeilijk is het niet, beet ze zichzelf toe. Die kinderen zijn banger voor jou, dan jij voor hen! Het zijn net spinnen. Je slaat ze zo dood! Nee, wacht. Zo gaan we niet met kinderen om. Lacherig schudde ze haar hoofd en verdween de dwaze fantasie. Bovendien waren het niet de kinderen waar zij zich zo druk om maakte, maar de ouders. Marcus was één of andere veeleisende zakenman. Dat kon niet anders met zo'n huis. Maar dan toch was zijn berichtje zo vriendelijk en open... Al kon schijn altijd bedriegen!

Weer keek ze op naar de oogachtige ramen en dacht ze even dat één van de gordijnen aan de rechterkant van het huis bewoog. Fronsend keek ze. Er was duidelijk een schim te zien en Madelien glimlachte er maar gewoon naar.

Nou, ze hebben je al in de gaten. Je kunt hier blijven treuzelen, maar die deurbel gaat zichzelf niet indrukken. En met die gedachte liep ze de twee stenen treden op en stond ze voor de deur. Links naast de voordeur hing de bel. *Als je jezelf serieus en zonder onzekerheid voorstelt, zullen ze gelijk denken dat je dat ook bent! Dit is niet een volle klas met gillende kinderen, dit zijn er maar drie! Drie hele lieve, aardige kinderen met twee hele lieve, aardige ouders.*

Dat denkbeeldige zetje was wat ze nodig had. Haar vinger bewoog omhoog, richting de bel, waar het nog even bleef hangen, voordat ze de knop had ingedrukt. Een luid getingel begon te klinken. Het duurde net zo lang voort, tot zij haar vinger weer terugtrok. Het was een groot huis, dus het geluid moest in alle uithoeken te horen zijn. In ieder geval had ze haar positie weggegeven. Er was geen weg meer terug.